

Гратэск ~ А Готыка Эпачны

ад Дж. Э. Грэйвена

ТОМ I

«Уваскрэсенне»

Раздзел I

~Эдэм быў адзін ным роўным яму. Ах нуты цых м туманам, цых горны лес мог служыў дэальным некранутым раем — нават Непашкоджаным Стварэннем. Крыкл выя птушк трапятался ў густым покрыве зялёнай плоці, а раншняя сонца прабвалася скрозь верхавны дрэў, адкдваючы каляровыя аскепкі касога святла праз смагу. Зноўзноў туман расейваўся, каб з'явіцца блукаючая жывёлна, якая аглядала карані чынк, тольккабзноў праглынуць стотуператварыцца ў тое, чым яна была раней, — у непарушную празрыстую сцяну. Адзінлістлянавакруцўся ў промнях сонечнага святла, знікаючы ў тумане. Яшчэ адзінлістокцягнуўся за першым — яшчэ адным. Птушкзмоўкл — сонечнае святло пацьмянела.

I вось яно пачалося.

Туман пачаў клубіцца ад уцякаючых дзікіх жывёл, з яго пасыпалася лясце, галінкі пёры.

Дрэвы, быццам згра ярк х птушак узлятал ў неба. Горы грымел , а дрэвы гайдал ся, кал зямля б л , як удар гонга. У п к гэтага злавеснага звону на вяршыню гары нахлынула навала аг дных крылатых стот. Некаторыя, цыклопы, узвышал ся высок м , як дрэвы. Іншыя, падобныя на х мер, был не вышэйшыя за дз ця . Усе был апранутыя ў баявую форму, х перапончатыя крылы махал ся ад хвалявання, к пцюры сц скал мячы шчыты. Тысячам войска Анёлаў, Волатаў Гротэскаў, як я был Рыгорам , Неф л мам , Эльё, Гаргонам , Тытанам Цыклопам , хлынула з гары разам — каскадная лав на разбурэнняў. На пярэдн м кра раўючага полымя група Анёлаў з цалкам чорным вачыма вяла натоўп, што спускаўся, у зацененую дал ну, праразаючы шырокую паласу ўздоўж сх лу прыц скаючы лес. Н водная жывая стота не засталася стаячай у слядах гэтага нячыстага лег ёна. Затым, гэтак жа раптоўна, як ўзн к, хаос зн к.

Новая ц шыня ахап ла зачараваны пейзаж, такая ж поўная, як спусташэнне, якое адбылося пасля. Нарэшце гонг загучаў, зямля пачала стагнаць ад праходжання другой арды. Праз гару шоў яшчэ адз н лег ён Анёлаў, апрануты гэтак жа, як першая арда, але дастаткова непадобны на х, каб х можна было аднесц да зус м ншага в ду. Гэтыя стоты нагадвал хутчэй буйных мужчын жанчын, чым дэманаў; хоць х вочы был аднолькава чорныя, яны был хутчэй засяроджаныя, чым раз'юшаныя.

На вяршын гары мноства стот спын лася, аглядаючы разбурэнн ўн зе. Галоўны анёл, М ха л, павярнуўся загаварыў голасам, падобным да тысячнага хору. «Тут сплецены падман — яны застал ся!» Павярнуўшыся да, здавалася б, зак нутага сх лу ўн зе, ён закрычаў: «Сем'яза, табе не будзе спакою! Спын сваё закл нанне!» «Цэрбер! Арак эль!» Адказу не было. «Пакажыце сябе! Па загаду Трона !» — зароў Анёл.

Яшчэ два лег ёны Анёлаў спусц л ся з нябёсаў, х колькасць амаль зн кла Сонца перад тым, як узышло сярод фармавання М ха ла. Гэта был войск Гаўры ла Рафа ла. М ха л звярнуўся да х, кажучы: «Сем'яза яго лег ёны ўн зе». Цэрбер таксама здрадз ў нам, бо далучыўся да ...

Раптам паваленае дрэва ператварылася ў Анёла Арак эль, адкрыўшы сваю сапраўдную форму, нават кал яна к нулася да Майкла.

«Майкл!» — папярэдз ў Рафаэль.

Майкл рэзка павярнуўся адным рухам узняў меч у паветра. Арак ль апусц лася на яго, ударыўшы мячом закрычаўшы, нават кал яго лязо пран зала яе. Яна звал лася на зямлю выбухнула раз'юшаным роем раствараючыхся пыл нак. «Сем'яза!» — закрычаў М хаэль. — «Твой падман не вызвал ць цябе ад суда». Ён

ступ ў на паляну. «Тут будзе яшчэ адна брама», — усклкнуў Майкл, уткнуўшы меч у зямлю. Зноў гара задрыжала, калі Майкл выцягнуў бліскучы каліно, з параненай зямлі пырснула кроў.

Крык прарэзаў паветра, тое, што раней здавалася валуном, ператварылася ў спатыкнутую постаць Сем'язы, як і сцякаў шыю за рану ў грудзях. «Цэрбер!» — закрычаў ён. «Зламай меч! Зашый рану!» Калі Сем'яза ўпаў, яго заклён разваліўся, пейзаж змяніўся. Там, дзе раней у беспарадку ляжал паваленыя дрэвы валуны, цяпер выкрасіўся лёгкі дэман — тысячы зых, — як я прыталілася на спустошаным схіле гары. Імгненна адзін зых узляцеў уверх па схіле гары: жахлівы анёл з трыма сабачымі галовамі, скрыгатам зубоў хвастом змяўся — Цэрбер. Вецер узмацняўся з сільнай буры, хмары згушчаліся ў хутка цямнеючае неба.

«Эзеквель!» — закрычаў Сем'яза. «Хмары! Зламайце меч!» Сем'яза адкаціўся на кароткую адлегласць, памёр ператварыўся ў воблака пылу. Войска Сем'язы кинулася ў атаку, дучы за Цэрберам уверх па схіле гары да Мухала. Спакойна тры лёгкія на вяршыні гары адступілі назад, апусціліся на каленныя схілы галовы. Чорны вухор спусціўся з вяршыні аблокаў, падаючы на зямлю. Зямля ўздрыгнула, з крывацечнай раны, пакнутай мячом Мухала, паднялася скала. Вухор ахнуў шурпаты камень ачысціў яго да чорнага колеру, надаючы яму форму выразаючы яго шалёным рухам. З хаосу з'явіўся паліраваны прастанутнік, на пяці паверхнях якога выграваныя сотні радоў мудрагелстых круглых і нейных смвалаў.

Маналіт, як з'явіўся, ператварыў наступ Цэрбера ў разгром. Атакуючы лёгкія разварнуўся як адзін кнуўся ўніз з гары, жах змяніў крывацечнасць у чорных вачах, але было позна. Брама была адкрыта. Анёлы, што ўцякалі, заповоліліся, быццам паветра стала вязкай, заповоліліся, а потым спыніліся, нават калі яны змагаліся за ўцёк. Вухора засмоктвала, няўмольна цягнучы да свайго сэрца, пакуль кожны зых не быў праглынуты маналітам. Калі апошні знёк, сэрца маналіта згарэла, пакнуўшы ў яго цэнтры шчыльную адтуліну. Вухора ўзнялася ў неба, аблок заповолілі сваё кручэнне. Уцшыні Анёлы чулі шыпенне пары, што падымалася з новазбудаваных варот.

Гладкі чорны маналіт меў дзесяць футаў у вышыню, пяць футаў у шырыню два футы ў глыбіню, кожны бачны сантыметр яго быў пакрыты вершам на мове Анёлаў Самога Бога. Шкляная чорная паверхня маналіта была дзальна гладкай, як найлепшае люстэрка, а цэнтральная адтуліна была бездакорнай формы, шырынёй у адзін фут пранзвала камень па шырыню. Каменная пячатка была дасканалай.

Анэлы, што стаял на каленях, устал . Майкл павярнуўся да Гаўры ла. «Астатн я Вартаўн к схавал ся ў пагорках Ура». Гаўры л паглядз ў мячом падняўся па сх ле гары. — Гэбрыэл, — пакл каў яго ўслед Майкл.

Гаўры л, не запавольваючы кроку, з рнуў цераз плячо, кал М ха л дадаў: «Іх трэба заб ць уласным мячам — па загаду Трона». Гаўры л махнуў рукой у адказ , ускочыў на вял к камень закрычаў над галовам свайго лег ёна: «У дал ну Ур! Да апошняга Рыгора!» Гаўры л мчаўся да заходняга гарызонту, а за м шчыльна цягнуўся яго лег ён.

«А куды ўцёк Азазель, М хаэль?» — спытаў Рафаэль голасам мног х.

«Ён паляцеў у пустынным горы Харадан», — адказаў Майкл. «Ён пакляўся саюз з Люцыфаэлем. Азазель падтрымл вае яе прэтэнз на Трон у абмен на абарону ў яе большай колькасц . — Майкл агледзеў шыпячы манал т. Яны ўдва х абышл каменную пячатку, кал Майкл працягнуў: — І шматл к я лег ёны Батарэль хутка папоўняць яе шэраг . Майкл рэзка спын ўся з рнуў на Рафаэля — заклапочаная брова прайшлася па твар. «Кал яны аб'яднаюцца, то Люцыфаэль набярэ патрэбную колькасць. Неф л мы таксама ўмацуюць яе шэраг ; яна прагне Трона — больш за ўсё».

Рафаэль павярнуўся зароў па-над сва м вел зарным нябесным шэрагам мячоў крылаў: «Мы рухаемся супраць лег ёнаў Батарэля астатн х ордаў неф л маў!» Палова Анэлаў уварвалася ва ўсходн я нябёсы, самкнуўшы паветраныя шэраг за Рафаэлем.

Тады М ха л загадаў астатн м: «Падрыхтуйцеся для ўдараў па новых лег ёнах Люцыфаэля ! Яна чакае нас; але Трон асвятляе наш шлях! Як раней, мы спачатку заб ваем волатаў зямных дэманаў. Мы рухаемся як адз н — не марудзьце!» Хмара белых крылаў бл скучых даспехаў выбухнула ў небе за М ха лам, пак нуўшы стаячую пячатку.

І так пячатка прастаяла амаль шэсцьсот стагоддзяў, даўно схаваная стых ям часам, кал на яе асеў пыл, а потым пласты бруду скал. Пакрытая коркай аз яцкага кантынента, яна ляжала ў сне, пакуль дзесяц годдз змянял адно адно, як спарванне к тайск х падёнак.

Пасля падзення Вартаўн коў Рыгораў, тых Анэлаў, як я клапац л ся пра зямныя справы, тольк Чалавек застаўся сачыць за добрай зямлёй. І ён раб ў гэта на працягу мног х пакаленняў. Потым, даглядаючы свае сады, Чалавек выпадкова знайшоў закапаную браму. Ведаючы гэта каб артэфакт быў боскага паходжанья, Ён ачысц ў яго ад стагоддзяў ўмацаваў, пабудаваўшы на м храм. Яшчэ паўтысячагоддзя Ён трымаў артэфакт у сакрэце, пакланяўся яму прысвяц ў гэтаму сваё жыццё — пакуль не надышоў дзень, кал Ён стаў дастаткова вучоным, каб адкрыць пячатку, ўсё ж застаўся дастаткова неразумным, каб паспрабаваць гэта зраб ць.

~*~

Цэнтральны К тай ~ чэрвень 1331 г.

Сотн галубоў сядзел ўздоўж мас ўнага даху багата ўпрыгожанага к тайскага храма, кудхтаючы дзяўбучы адз н аднаго, мкнучыся заняць больш месца на рэдкай пляцоўцы. Зноў зноў адз нокая птушка ўзляцела з густа зарослага хрыбта, шырока пакружыла вярнулася да натоўп, зн каючы ў масе. Пад выступам дзесяц годдз галуб ных эскрыментаў пакрывал каменныя паверхн шэрым белым палосам . З пал цы для галубоў тырчал каменныя стату , размешчаныя на роўных платформах. Кожная з х адлюстроўвала гратэскую каменную пачвару, вышынёй чатыры футы з перапончатым крылам , падобным на кажанавыя.

Некаторыя з гэтых каменных стот был падобныя на драконаў, ншыя — напалову на людзей, напалову на звераў, а трэц я — на гумано даў, але з выгляду прым тыўныя. Некаторыя сядзел прысеўшы з расчыненым крылам , некаторыя — са складзеным , а потым снавал розныя камб нацы таго ншага . Дэтал статуй х выпадковыя позы был настольк рэал стычным , што яны маг. был жывым стотам , застылым ў камен . Яны тырчал ва ўсе бак , высц лаючы ўсю дах храма.

Сам храм быў надзвычай старажытны, ён складаўся з няправ льных каменных пл т, высечаных тысячу гадоў таму. Знешн я сцены збудавання был пакрытыя эроз яй гравюры з выявам лятучых дэманаў, найбольш распаўсюджанай з як х была выява дракона з расчыненым крылам , цалкам акружанага трыма кругам з агульным цэнтрам. Тры арачныя ўваходы знаходз л ся ўздоўж фасада храма, цэнтральная арка была вышэйшай за тыя, што па абодва бак ад Тры васьм футавыя каменныя разьбяныя выявы крылатых львоў, падобных да звяроў, ахоўвал левы край кожнай з арак, а над кожнай з трох арак быў выграв раваны выразны к тайск надп с. У цэлым, кал чытаць справа налева, поўны праход можна было б перакласц як «Храм Лятучага Цмока».

Дагледжаныя сады атачал храм, а гарбатыя масты з тыковага дрэва выг нал ся туды-сюды. праз сл зк ручай. За дрэвам бонсай валунам ўнутранага саду фруктовыя арэхавыя дрэвы невял к я га л сцяных парод дрэў саступал месца больш дз к м горным лясам. На ўскрайку гэтых добраўпарадкаваных садоў непрыручаных лясоў на старажытным мясцовым дрэве г нкга сядзеў к тайск дрозд, напаўняючы паветра спакойным тонам , пакуль ран шн я сонечныя прамян ўпрыгожвал сцежк сажалк .

Шэраг манахаў у чорных адзеннях выпаўз з лесу, урачыста спускаючыся па камен .

дарожка, якая вядзе да будынка. Яны плылі, як туман, па сцежцы, апусціўшы галовы склаўшы рук перад сабой. Яны моўчкі, як смерць, увайшлі ў храм. Унутры на кожнай гарызантальнай паверхні гарэл незлічоныя свечкі, а салодкі дым ладану ўздымаўся з перфараваных каністраў. Свечкі ладан разам надавалі атмасферы ўнутры сцен храма густую духоўнасць. Шайковыя манахі прайшлі праз тры паслядоўныя пакоі, кожны з якіх быў большы за папярэдні. Апошні з іх быў велізарны, а яго ўвагнутая столь узвышалася высока над святарамі. Гравюры лятучых звяроў акружаў купалістол. Незлічоныя перасякальныя лані надпісы адзначалі яго выгнутую паверхню, вельмі нагадваючы падрабязную астралагічную карту нябёсаў.

У паліраванай падлозе пасярэдзіне пакоя была прарэзана дэальна сяміметровая круглая адтуліна. Яма была вялікая, амаль трынаццаць футаў глыбіні. Як падлога храма, цыліндрычная сценка адтуліны была гладкай паліраванай, а ўцэнтры адтуліны, на трынаццаць футаў ніжэй за падлогу храма, стаяла каменная пячатка. Нават праз шэсцьдзiesiąт тысяч гадоў Брамны камень стаяў бездакорным некаранутым, як у той дзень, калі ён праглынуў Вартаўна коў значную частку нябёсаў.

Чатыры знясленыя святары сядзелі каля краю ямы, падціснуўшы ногі зняўшы з плячэй манты, як я адкрываў вузкія грудзі худыя рукі. Іх знясленыя стан сведчыў пра доўгі пост. Потым блішчэў на іх напружаных шыях касцюмы рэбрах, а вочы гарэлі ў дне запалых арбат, пакуль яны сядзелі, як статуі. Пагружаныя ў медытацыю. Працэс я манахаў абышла чатырох святароў, потым села плячо да пляча, утварыўшы суцэльную сцяну вакол святароў ямы. Па меры таго, як прыбывалі новыя манахі, яны ўтваралі другое кола, а потым трэцяе, пакуль тры канцэнтрычныя кольцы святых, што медытавалі, не запоўнілі залу. У глыбокай цэлыні выпадковы шум палаючых свечак цэха адгукаўся пад купалам, як гук далёкага грому.

Неўзабаве увайшлі яшчэ тры святары. Двое неслі вялікія свечкі, а трэцішоўпаміж імі, апрануты ў мантыю, чырвоную, як свежая кроў. У руках ён нес старажытны пергамент, скручаны ў скрутак. Трое святароў спыніліся за коламі манахаў, святар у чырвоным разгарнуў скрутак, адкрыўшы слупкі к тайскага псыма. Пергамент утрымліваў пераклады вершаў, якія былі высечаны на паверхні Брамнага каменя.

За межамі храма, вакол яго тэрыторыі, чуўся толькі ціхі гук — цурчанне ручая. Дрозд раптам узляцеў, гонючыся за пчалай праз кветкі ў садзе. Калі дзюба пёўчай птушкі зрынула пчалу з паветра, раздаўся выбух, мгненна

Купал храма разляцеўся, адк нуўшы каменныя аскепк на сотн футаў у паветра. Удар быў настольк моцны, што бл жэйшыя дрэвы агол л ся ад л сця, а абломк гран ту чалавечых костак пран зал х абпаленыя ствалы. Вял зныя кавалк камянёў градом пасыпал ся ў сад, ламаючы гал ны ўц скаючы кратэры акуратна зграбленая зямля. Клубы пылу попелу мчал ся па зямл кац л ся па ўс м сх ле гары, н бы бурл вы п ракластычны прыл ў.

Тое, што засталася ад храма, свяц лася лютым спёкай, расколваючы пак нутыя камян . І тэмпература ўсё яшчэ расла, пакуль сцены гладкай ямы ў эп цэнтры храма не развадкавал ся, як прасочваючы сок. Абпаленыя дрэвы вакол храма ўспыхнул полымем. Непашкоджаная Брамная Камень вылучалася з цэнтра кратара. Адтул на ў самым сэрцы каменя стала густой непразрыстай ад жоўцевага чорнага туману, як пачаў клуб цца ... дым, як выл ваўся з Брамнага каменя, як вязкая едка хмара, шчыльная, як серн сты газ.

Хмара паднялася з кратара абняла зямлю, пакуль яна плыла пад больш лёгк м попелам. Яна не расейвалася, а заставалася сабранай у адз ную к пячую масу, гн туючую зелян на саду за м. Затым, на некранутай паляне, яно спын лася на каротк час закруц лася на месцы, перш чым згарнуцца ў сябе зл цца ў сва м цэнтры. Дуг святла, як я нагадвал навалын цу ў глыбок х кучавых хмарах, пра бл снул , кал глыбока ў масе з'яв лася форма. Спачатку цень, яна разв валася, наб раючы шчыльнасць структуру, , нарэшце, цялесныя адценн . Хмара радзела, адкрываючы аголеную жанчыну з распасцёртым перапончатым крылам . Яе валасы да тал был чорным , як эбенавы он кс, тонк м , як шаўковая н тка. Яе вочы пазногц был гэтак жа чорным з хатл вым , як твар Брамнага каменя, як моцна кантраставаў з яе амаль празрыстай скурай, Прыгажосць не магла параўнацца нават з самой Евай. Яна была нячыстай Люцыфаэль, Цмокам , прывабнай Л л т, яркай Ран шняй Зоркай, старажытнай Хейлель Мац Сукубай Пекла — тысяча тысяч мёнаў, як я з тых часоў перадавал ся праз стагоддз . Матэрыял заваны дух Люцыфаэль выплюнуў голасам мног х жанчын: «Адз н! Засталася два», — уздыхнула яна, уважл ва аглядаючы разбурэнне.

Вакол яе расейваючыся дым адкрываў пейзаж кашмару. Тэрыторыя храма была дымячай, пакрытай трупам ру най. Pole цемры акружала палаючыя рэштк храма, а знешн я сады ляжал плоск м абпаленым , пам раючым ад смаг . Пара падымалася з ручая, цяпер чорнага ад сажы вугроў. Дрэвы бонсай трэскал , гарэл , часам адно за адным падал ў попел попел там, дзе яны был ра стаяў.

Люцыфаэль выйшла наперад зграбла з зямлі мёртвага голуба. Яна паглядзела птушку, клапатлівая душа. «Пакуль не, мая дарагая», — прашаптала яна. «Ідзі». Птушка рэзка ажыла, яе галава хісталася, быццам у яе зламалі шыю. Яна паглядзела яе. «Праўда. Вярніся, маленькая — Ён расплюшчыў вочы сустрэўся з яе позіракам. Ён затрапятаў, яна схавалася за яго шыю. Яна паднесла птушку да твару, глыбока ўдыхнула выдыхнула густую серную хмару над тым, хто змагаўся. Яе пер'е заззяла жоўтым колерам.

У гэтым прагорклым попеле насенне знішчэння чакала практычна ўсё жывое на зямлі, бо яно насіла смяротны мёркворб, дастаткова агідны, каб згніць твар Аза, а ў рэшце рэшт большую частку Еўропы. Гэтым мёркворбам была Ерсеня Песца — сама прылада Чорнай смерці. Люцыфаэль усміхнуўся, наказваючы птушцы: «Паслухай мяне, маленькая. Перадай людзям мае слова — што я хутка прыйду, каб вярнуць тое, што маё». Яна падкунула голуба ў паветра. Ён закружыўся паляцеў на поўдзень, а Люцыфаэль уварваўся ў воблака попелу, якое потым ператварылася ў падабенства крумкача. Дымчаты твар праляцеў па зямлі нырнуў у адтуліну Брамнага каменя.

Нязграбна няроўна голуб спаральна ляцеў па паветры ўздоўж схілу гары вылятаў на раўніну. Яго цені зачэпалі саламяныя дахі маленькага паселішча, праляцеў праз поле праз зараснікі лесу. Нарэшце птушка знайшла свой шлях у... у самым сэрцы перапоўненай вёскі. Ён захрас рэзка ўпаў на зямлю, прыцснуўшыся да сцяны будынка, пасля чаго спыніўся на зямлі за рыбным кёскам на ажыўленым вясковым рынку. Калі змярканне наступіла на рынак апусцеў, нкога... заўважыў мёртвую птушку, ў згушчальнай цемры нкога не засталася, каб убачыць хваравітае бледнае святло, якое пачало зыходзіць ад тушы.

Голуб застыў змерз, але яго пер'е ўсё яшчэ ззяла нездаровым жоўтым святлом. На свтанна пара чорных пацукоў натрапіла на труп. Адзін пацук панюхаў... на яго расплюшчанае вока, а другінюхаў яго спину, абодва, выявіўшы, што туша свежая, кнуліся на яе. Але перш чым яны скончылі гэты жахлівы банкет, да рыбага кёска падышоў чалавек, адганяў зялёных мух шлёпнуў цяжкую рыбу з малочным вачыма на шурпатыя дошкі кёска. Пацук памчался прэч, поўныя хваробы, якая знаходзілася ў цэле птушкі.

Пацук быў ўмелым падальшчыкам, але яшчэ больш эфектыўным быў паразіты, як я незаўважна харчавалася грызунам. Бацыла, якая прыбыла на рынак разам з храмавым голубам, размнажалася ў цэлах пацукоў, ператвараючы іх у жывую тушонку ведзьманы варыва смерці для блох, як я хізарызавалася. Нягледзячы на тое, што бактэры немоцна нахіплывалі, блохнаядалася заражанай крывёю пацукоў, якую яны адразу ж...

адрыгнуў ў целы наступных гаспадароў, калі тыя рыхтаваліся да наступнай трапезы. На працягу двух тыдняў пасля таго, як голуб упаў, як манна, у пацучыную рыначную нору, блох распаўсюдзілі мёртвае крохальнае на ўсё пацучоў у вёсцы.

Пацук пачаў паміраць, прымушаючы блох шукаць больш здаровую ежу. Хвароба таксама шукала новыя месцы размнажэння, знішчаючы папуляцыю грызуноў, распаўсюджваючыся ў страўніках мільяярдаў блох, знайшла новага гаспадара — хвароба перайшла да сваёй наступнай ахвяры: людзей.

У гэты момант сонечны ранак маладая катаянка аглядала звязаныя пучкі чорнага мёртвага ра, навалены на лаўцы з прадуктамі за некалькі футаў ад месца, куды ўпаў пракляты голуб. Паказаўшы на невялікі згортак, дзяўчына спытала ў старой жанчыны, якая працавала ў кавярні, колькі тая хоча за яго. Жанчына пакруціла сямю пальцам перад сваёй бяззубай усмешкай. Дзяўчына ўсміхнулася, пагадзіўшыся: гэта справядлівая цана. Жанчына падняла ў дзяўчыны манеты працягнула ёй звязаныя карэнні, але ў гэты момант яе маладая пакупніца закрычала адскочыла ад кавярні. «Пацук!» — усклікнула яна, яе прыёмныя рысы твару скрывіліся ад агіды. «Ён перабег мая нага».

Жанчына засмяялася, лягаво махнуўшы рукой у паветры. «Толькі бяскрыўдныя шкоднікі», — сказала яна, усміхаючыся. «Яны нахабна паставіліся да хатніх жывёл з-за такой колькасці ежы, што валяецца вакол».

Дзяўчына працягнула руку, каб атрымаць сваю пакупку, жадаючы зараз жа апынуцца далей ад старой каргале яе «гадаванцаў». Адчуўшы пякучы боль у шыкалатцы, яна зноў адхіснулася ад прадаўца падняла падол сваёй доўгай спадніцы, каб паказаць босу ступню. Яна нахілалася, каб уважліва разгледзець яе нахмурыцца. Пры гэтым шырокі саламяны капялюш, які яна насіла, упаў на зямлю, дзе яго растаптаў купец, які праходзіў міма. Старая жанчына выбухнула смехам, бо здавалася, знаходзіла задавальненне ў самых звычайных няшчасцях. Востры позірк дзяўчыны толькі ўзмацніў яе вяселле жанчыны.

«Калі б усе было так няшчасна, як ты, мы б усе памерлі да свтання», — засмяялася яна. Дзяўчына, не зразумеўшы каму гэта змрочная філасофія, схавала капялюш надзела яго назад на галаву. Смех старой жанчыны здэкліва пераследваў яе, калі яна пайшла знікла ў натоўпе з жмутком мёртвага, брудным капялюшом ўкусам блох. Укус — хоць невялікі — аказаўся б дастаткова вялікім, каб праглынуць амаль палову вядомага свету.

За ланчаны дзень ўспышка хваробы пракацілася па катаянскай вёсцы, як цунам. Дзецьмі, якія жылі найбліжэй да зямлі, жывёл насякомых, што поўзал па ёй, першым захварэлі памерлі. Узровень захворвання быў неверагодным.

пахаладанне, узлятаючы амаль да сям дзесяц пяц працэнтаў. Мяккая з ма стварала дэальныя ўмовы для распаўсюджвання хваробы, надыходзячае цёплае надвор'е будзе яшчэ больш разбуральным для людзей, больш багатым для бактэрыяў. Хоць пекла не дадзена радасц , у той момант траг чнай чалавечай нфекцы Люцыфаэль падскочыў. Чалавек паспеў. Цёплыя ўмовы был дэальным , каб даць Смерц багаты ўраджай, Смерць заўсёды стаяла напачатку, трымаючы ў руках навостраную бл скучую касу, быццам вопытны найм т, гатовы з радасцю пажаць ураджай.

Заражаныя чумой пам рал раптоўна, бо м кроб грунтоўна разбураў х мунную с стэму. Ён паражаў л мфатычныя вузлы да разрыву, робячы х непрыдатным . Цела ахвяры амаль не паспела абаран цца, перш чым цалкам звал цца . Крывацёк зб раўся пад скурай ахвяр чорным плямам , а заражаныя б ялаг чныя вадкасц — кроў, пот адходы — выпраменьвал жахл вы смурод.

Бубонная чума была адным з найбольш х трых замыслаў Пекла . Дыханне Люцыфаэль было х трым, а яе жаданнем было поўнае зн шчэнне яе прац ўн каў. Так м чынам, чума была х м чным пераўтваральн кам: тое, чаго яна не дасягнула ў адной форме, яна дасягнула ў ншых. Хвароба змян лася, другая хваля нфекцы прайшла свой цёмны шлях па пол чалавечага жыцця, а потым трэцяя хваля. Лёгкая чума зараз ла лёгка я сва х ахвяр размнажалася там так хутка, што грудная поласць няшчаснай ахвяры апухала напоўн лася крывёю на працягу некальк х дзён пасля заражэння. Хоць некаторыя выжыл пасля бубоннай чумы, лёгачная чума не брала палонных. Горш за тое, нфекцыя лёгка перадавалася праз кашаль або чханне — смерць напаўняла самае паветра.

Трэцяя форма нфекцы аказалася самай смяротнай з ус х. Септычная чума паражала кроў , напаўняючы кожную часц нку ткан ны цела бурна размнажальнай бацылай. Ахвяры пам рал на працягу некальк х гадз н, х унутраныя органы л таральна развадкоўвал ся ў лужынах высока нфекцыйнай крыв . Як лёгачная форма чумы, септычная нфекцыя была амаль у сто працэнтаў смяротнай.

Мор хутка распаўсюджваўся ад сваёй крын цы ахап ў сельскую мясцовасць. Тры чвэрц ўс х навакольных вёсак гарадоў, як я цяпер падвяргал ся ўздзеянню пошасц , был зн шчаны за л чаныя дн . У наступныя тыдн сотн тысяч заражаных памерлых ляжал раск даныя па адкрытых палях, таму што мала хто адважваўся хаваць х з-за страху зараз цца. Папуляцыя мух рэзка ўзрасла, а гн ючыя трупы стал выдатным нкубатарам для х л чынак. У больш разв тых раёнах кра ны смурод пачарнелых, раздутых трупаў быў настольк канцэнтраваны, што мёртвую вёску можна было адчуць амаль за дзесяць м ль па ветры. Пачалася масавая м грацыя, кал дзясятк тысяч людзей шукал прытулку ў аддаленых, неабжытых раён

Нават у пан чных уцёках падарожн к пазбягал пракладзеных дарог, як я был ўсеяныя гн лым рэшткам людзей, часам цэлых вёсак. Вясковыя дарог часта был перакрытыя калёсам, поўным мух, да як х усё яшчэ был прычэпленыя мёртвыя кон. Смерць гн енне был паўсюль. Чума панавала, а людз был яе рабам. Вял кая пошасць забрала больш за трыццаць пяць м льёнаў к тайск х жыццяў за шаснаццаць цяжк х гадоў, яна ўсё яшчэ не была сц шана. Чума ц ха прайшла ў Месапатам ю Малую Аз ю, спусташаючы х, як К тай, праносячыся па цэлых кантынентах, як нейкая помсл вая, марадзёрская арда.

Хвароба пран кла праз кожную жылу аз яцкай цыв л зацы, дучы гандлёвым шляхам, як я пралягал праз сэрца Мангол. Шаўковы шлях, старажытны караванны шлях, як перавоз ў тавары з Усходу ў М жземнае мора, цяпер вёў прызначаную Смерцю служанку ў Еўропу. Сапраўды, Смерць дыхала над зямлёй, як смярдзючы вецер, забруджваючы паветра прагорклым пахам гн ення. Яе нечысц вы смурод быў настольк моцны, што мог анестэзаваць нават нябёсы. Так здарылася, як гэта нязменна здараецца з жахл вым падзеям ў г сторы, што пасланне Люцыфаэль разнеслася па ўсёй зямл — неўзабаве яна верне сабе сваё.

[Канец раздзела 1]

Гэты л таратурны твор быў створаны выключна ў прысвячэнн

Эдгар Алан По (1809—1849)

— Няхай яго спадчына живе ў кожным з нас —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~